

Álmodik a gesztenye

Egy szép őszi délutánon kis sereg bóklászott az erdőben, az öreg gesztenyefák alatt. Kis kosarukba gyűjtögették a gesztenyét.

Az óvónő megígérte a gyerekeknek, hogy másnap gesztenye figurákat fognak készíteni. Az egyik gyermek elesett út közben és szétszórta az összegyűjtött gesztenyéit. Gyorsan összekapkodta azokat, de egy mégis ott maradt, meglapulva a lehullott levelek alatt. Ez voltam én. Egész télen arról álmodoztam, milyen jó lenne gyökeret eresztetni tavaszig.

Az álmom valóra vált. Kicsi gesztenyehajtás lett belőlem. Jött a tavasz, fölmelegedett a föld, és én nőttem növekedtem szépen. Nagyon boldog voltam. Soha, senki nem háborgatott. Jó időjárás volt azokban az időkben, sok eső és sok napsütés.

Évek alatt gyönyörű nagy gesztenyefa lettem mindenki öröme. A kirándulók szerettek az árnyékomban játszózni, a hegyről leérkező túrázók is sokszor megpihentek a lombom alatt és sok áldást mondtak a hús árnyékoméért.

Sokan hálából meg is öntöztek a maradék ivóvizükkel.

Nagyon sok állatnak adtam otthont a lombjaim között. Galambok, cinkék, varjak fészkeltek az ágaim között. Mókusok éltek az odúmban. A fakopáncs is előszeretettel kopogtatta végig a törzsemet. Mindenki nagyon boldog volt.

De egyszer szörnyű zajra ébredtem. Munkagépek hada állt körül. Nagyon megrémültem, de legmerészebb álomban sem gondoltam volna, hogy azok nekem majdan fájdalmat okoznak.

Ástak és ástak, reggeltől estig. Ahogy telt az idő éreztem, hogy valami nagyon fáj. Elvágták néhány gyökeremet. Éheztem, szomjaztam napokon át leveleim kezdtek sárgulni és lehullani, de ez nem a természet műve volt, mert az ősz még nagyon messze volt. A madarak is elköltöztek máshová, mert nem mertek tojást rakni a fészkeikbe. Már a fakopáncsoknak sem volt kedve rajtam kopácsolni, lehet, hogy sajnált engem. A mókusok rémülten futkároztak az ágaimon, nagyon zavarta őket a sok zaj és ők is elköltöztek nyugalmasabb fákra. Nagyon egyedül éreztem magam.

Néhány hét múlva befejeződött a munka. Szép, modern utat építettek a régi út helyére.

Az embereknek tetszett az új út, az autók csak úgy robogtak végig rajta, felferve a port, amit én kellett lenyeljek. A biciklisek is gyorsabban haladtak. Mindenki örült, csak én nem. Éheztem,

szomjaztam még mindig. Már nem tetszettem annyira az embereknek, mert lankadt volt a koronám. A kisgyerekek, ami levelet láttak rajtam, az már nem volt zöld és üde, a terméseim sem növekedtek, nagy, tüskés labdacsokká.

Egyszer mégis megállt alattam valaki. Egy környezetvédő ember, aki megsajnálta. Minden nap jött és megöntözött. Sok időbe telt, amíg megint kizöldültem, de sikerült. Jöttek madarak, és fészket raktak az ágaim közé, még egy mókuspár is beköltözött. A természetvédő ember még néhány madáretetőt is rakott rám, amelyeket téli időszakban rendszeresen feltöltött magvakkal. Végre visszatért az élet, amit szerettem és amiről álmodoztam. Az emberek sokat segítettek azzal, hogy öntöztek, mert belátták, hogy az út okozta szennyezés mellett nem lehet élni víz nélkül.

Most már megint mindenki szeret, mert szép, terebélyes lombom alatt jó megpihenni a tikkasztó hőségben. Így én sem haragszom már az út miatt, mert több utazó választja árnyamat pihenőhelyül.

Így vált valóra az álmom, egy jó embernek köszönhetően.

